

Vojeslav Molè:

Beneški nokturno.

Ves tih skoz vrt je veter strepetal,
iz sanj je lavor zašumel zeleni,
zapljuskal pod stopnicami je val —
in ti prišla si k meni.

In tih je govor se med nama vžgal;
bila dve pesmi sva, ki prepojeni
od bleska zvezd in šuma morskih dalj
sta zlili se v koral.

In slušale cvetoče so granate,
v polnoč so najine besede zlate
cvetele ko raskošni sni.

Odtrgal cvet se z veje je prepolne
in zdramil sem se v vrtu duše bolne
in vedel sem, da daleč si.

Bizantinska Madona.

Murano. Mozaik v apsidi.

Med mano in Teboj je ves Tvoj raj
in vendar Ti oko sledi v višine,
kjer so v trenotek strnjene davnine
in vse je eno: jutri in sedaj.

Med mano in Teboj je Tvoj sijaj
in vendar še med moje je temine
iz Tvoje nedoumljene daljine
razlil se žarek kakor tih smehlaj.

Med mano in Teboj je ves moj greh
in vendar v nepremičnih Ti očeh
ljubezni plamen skoz somrak leskeče.

Med mano in Teboj je ves Tvoj Bog —
in vendar, vendar si ko šumen log,
ki o počitku potniku šepeče.

San Marco.

Benetke.

Tam zunaj je pomlad. Cvetoče veje
vzbrstele so v vrtovih vsepovsod,
čez vse lagune se modrina smeje
in slednje jadro je blesteč labod.

A tu nikogar ni. Le kot da veje
neskončnost sama skoz ognjeni svod,
tako strmi tišina vsa brez meje
v skrivnosti diha Tvojega, Gospod.

In potnik skril se je v somrak dolbine,
z dlanmi zaslonil trudni je obraz
in prvikrat pokleknil tisti čas. —

Tam zunaj je pomlad. A iz tišine
srca so tudi rože zažarele,
nebo in zemljo s cvetjem so objele.

Lazar.

Bil mrtev je. Iz grobne je tišine
priklical glas ga vseobvladen v svet,
in ko je v luč spet stopil iz temine,
ko mrzel sneg mu bil obraz je bled.